

LEGIE

Kristýna
SNĚGOŇOVÁ

František
KOTLETA

MIRSKÁ
RULETA

KRISTÝNA
SNĚGOŇOVÁ

LEGIE

**MIRSKÁ
RULETA**

Kristýna
SNĚGOVÁ

LEGIE

**MIRSKÁ
RULETA**

FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

Copyright © Kristýna Sněgoňová, 2024

Illustrations © Lenka Tarwari Jandová, 2024

Cover art © Jiří „Arbe“ Miňovský, 2024

Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2024

ISBN 978-80-278-0218-0 (print)

ISBN 978-80-278-1515-9 (ePub)

ISBN 978-80-278-1516-6 (mobi)

ISBN 978-80-278-1517-3 (pdf)

*Památce legionáře a hrdiny
generála Lva Prchaly (1892–1963),
který, ač zrazen všemi,
se nerad vzdával.*

V jedné předaleké galaxii...

Vesmír je kruté místo. Právo na život má pouze ten, kdo si jej uhájí v boji. Taková jsou pravidla tam venku. Lidé se je dozvěděli v den, kdy na jejich planetu zaútočila invazní flotila civilizace enlilů. Krátká, ale tvrdá válka srazila lidstvo na kolena a udělala z něj otroky mimozemských dobyvatelů. Otroky, kteří si zaslouží život, jen pokud budou svým majitelům věrní a užiteční. Jenže lidé se nevzdali. Kapitán české tajné služby František Moravec připravil plán na záchranu lidstva, který sice ztroskotal, ale jemu se podařilo aspoň získat starou

nákladní loď, tajně vybavenou technologií tajemných rutašů – prastaré vesmírné rasy, jež se nyní skrývá před světem. Jeho posádka složená z ruského poručíka Gerasima, mimozemšťanky Agy, Amandy unesené mimozemšťany dlouho před začátkem invaze, Fifinky, aspoň částečně připomínající psa, a polské profesorky Danky Krasiński sice prořídla, ale odhodlání škodit enlilskému impériu neztratila. Možná je to o něco těžší než dřív, ovšem není všem dnům konec a lidé koneckonců vždycky dokázali překvápit.

ČÁST PRVNÍ

***KAPITÁN BOUCHAČ
A LORD MRDÁK***

Chvíli jsem uvažoval, kam se schovám, aby mě při posílání zprávy do kumarské mrtvé schránky nikdo nezaskočil, a pak jsem si uvědomil, že se to nestane. Nikdo tu se mnou totiž nemluvil, nebo mi to tak aspoň připadalo. Gerasima bych se za normálních okolností nemohl zbavit, ale okolnosti našeho nalodění k Fídovi normální nebyly a poručík se momentálně pod Dančíným dohledem zotavoval ze zranění. Amanda o mou společnost nestála. A víc už nás v posádce nezbylo.

Posadil jsem se ke komunikačnímu pultu a naposledy si v hlavě srovnal, co chci Vrabčákovovi napsat. Aspoň jsem doufal, že to bude ona, ke komu se dostane zpráva poslaná do jediné schránky, jejíž souřadnice jsem si pamatoval. Musí se dozvědět o tom, co se stalo na Taře, pokud už to neví. O našem odchodu z churitské armády. A o tom, co chci dělat dál.

Starý plán nevyšel, ale celou tu dobu strávenou v bažině jsem nedělal nic jiného, než se snažil vymyslet nový. Protože přesně to jsme teď potřebovali.

A nakonec jsem ho měl.

Jiný, šílený, současně ale jediný, který po tom všem dával smysl.

Dopsal jsem poslední slovo a spoustu si jich nechal pro sebe. Aldona mi scházela, teď možná ještě víc než kdykoliv předtím. Ale to jsem jí mohl říct, až se uvidíme. To hlavní muselo zaznít šeptem v rozpáleném tichu nad našimi nahými těly. Nechtěl jsem, aby si cokoliv osobního četl šnek napůl cesty mezi námi.

Odeslal jsem zprávu a zaklonil se v křesle. Zdálo se mi, že namožená záda do ticha nahlas zasténala. I když jsem na tom nebyl tak špatně jako Gerasim, všechno mě bolelo. A ne všechna bolest souvisela se zraněními na těle.

Teď už mi nezbývalo nic jiného než čekat. Až mou zprávu někdo z kumarů vyzvedne. Až ji předá Vrabčákovi. Až se Vrabčák rozhodne, jestli bude mému plánu věřit. A až se mi ozve, během té nekonečně dlouhé cesty na Díru, na palubě cizí lodi a obklopený lidmi... kteří se mi teď, v tichu rušeném jen výkřiky hrůzy a bolesti v mých vzpomínkách, zdáli cizí taky.

Stará láska nerezaví

O tři čtvrtě roku později...

Snažil jsem se vychutnávat si to, co se tu pilo místo piva, poslouchat Gerasimovo žvanění a užívat si, že se nás nikdo aspoň na chvíli nepokouší zabít. Přestat prsty nervózně poklepávat do desky stolu jsem ale nedokázal.

Kde je?

Zdálo se mi, že jsme do baru dorazili moc brzo, i když jsem to byl já, kdo trval na tom, že musíme mít rezervu. Ovšem současně jsem tvrdil, že už tu čekáme celou věčnost, byť od dohodnuté chvíle setkání uplynulo jen pár minut. Jenže teď se každá minuta táhla jako předškolákův podzimní sopel.

„Posloucháš mě?“ zeptal se Gerasim.

„Ne,“ přiznal jsem. „Ty se posloucháš?“

„Když to nikdo jiný nedělá...“

„Většinou z dobrého důvodu.“

Napil jsem se mimozemského piva, které bylo k nerozeznání od Starobrna. Nejenže chutnalo odporně, ono chutnalo odporně přesně tím způsobem, jaký jsem znal, protože jsem si ho

na Zemi jednou omylem dal. Ostatně jinak než omylem snad ani Starobrnno nikdo pít nemůže. Pachuť toho, co tu servírovali, mě nepřestávala překvapovat ani po skoro třech měsících strávených na téhle planetě. Možná nám to tu v duchu pozemské tradice napoprvé prodali, protože nás považovali za turisty, a pak už v tom pokračovali a bavili se tím, že jsme ochotni za to platit. A těžko nás za turisty nepovažovat, protože žádného dalšího člověka jsem na tomhle Bohem a asi i švestkami zapomenutém místě nezahlédl. I když jsem se celou dobu snažil se moc nerozhlízet, abych nepoutal pozornost. Kdyby nás tu někdo poznal, mohlo by se to, že se nás nikdo zabít nesnaží, dost rychle změnit.

Ale nikdo nás nepoznal.

Asi proto nás sem Vrabčák poslala. Malá planeta stranou obvykle používaných drah, roztroušené osady, pár menších měst, která se od osad lišila jen lepším PR, a mezi nimi tohle – Ghshjakchdid. „Gshdebebecej,“ opravil mě Gerasim, když jsem se to po sukrovi v hotelu pokoušel zopakovat. Pravděpodobně se to tu nejmenovalo tak ani tak, ale mně to bylo jedno. Jediná dobrá věc na Ghdbcbswku byl starý astroport, spíš relikt z doby, kdy to tu vzkvétalo, kterou ovšem nikdo nepamatoval a která tu možná ve skutečnosti nikdy nebyla. My tu ale

díky němu mohli přistát a ubytovat se v hotelu, který žil ze špinavého baru v přízemí, protože z ubytovaných hostů by sukra na recepci dávno chcipl hlady. Ostatně pokoje nabízel jen dva a přepážka mezi nimi byla tak tenká, že do ní mohl Gerasim morseovkou neustále vyklepávat *Pojď na jedno, kapitáne*.

Pivo ale nebylo to jediné, co tu za moc nestálo. Sraz s Vrabčákem jsme měli na druhém konci města, poblíž astroportu, možná proto, aby mohla rychle přistát a zase rychle odletět, s námi na palubě své lodi, jak jsem doufal. Jako místo srazu vybrala podnik, ve kterém se v dusném vzduchu mísil pach alkoholu, živočišné vůně z horního patra a kouře z divaku. Salónek, kam nás usadil gark zpružený už jen tím, že jsme se ukázali, budil dojem, že to tu vlastní milovník pozemských devadesátek. Červená barva, nevkusné pohovky a sklenice designované tak, že trvalo, než jsem pochopil, jak se z nich napít. Vzhledem k obsahu by možná bylo lepší, kdyby se mi to nepovedlo. Na všem okolo ulpívala neviditelná vrstva „nejlepší léta mám už dávno za sebou“ a viditelná vrstva něčeho lepkavého, což bylo ještě horší. Nikdy předtím jsme tu nebyli. A i když ostatní části města nevypadaly o moc líp, nechápal jsem, proč musíme na kontakt čekat zrovna ve vesmírném Discolandu Sylvie, ve

kterém to nežilo buď nikdy, nebo dávno předtím, než Kraksna sklouzla z výrobní linky.

Z toho přirovnání na mě padl smutek. Vlastně ne, nepadl, jen se prohloubil.

Ztratil jsem další domov.

* * *

Gerasim se zašklebil. Asi čekal na správný okamžik, kdy mě upozornit, že jsem za poslední čtvrt hodinu k našemu hovoru nepřispěl ničím jiným než „Hm.“ a „Nechceš dopít i to moje?“.

„Nervózní?“

Potáhl jsem z divaku. „Ne.“

„Nezdá se mi. Měl bys to kouření omezit, už si připadám jako v seriálu z osmdesátek.“

„Co ty můžeš vědět o osmdesátkách?“

„Přinejmenším to, že už by se nikdy neměly vrátit do módy.“ Gerasim se zazubil a pak zvažněl. „Přijde.“

Zatímco pokračoval v popisu něčeho, co se u barového pultu buď odehrálo, když jsem si byl odskočit, nebo si to vymyslel, já si v duchu opakoval *Přijde*. Jistý jsem si tím ale nebyl. Jako ostatně ničím. Jestli ve mně prožité fiasko zanechalo něco kromě smutku a vzteku, tak nejistotu. Nahlas bych to nepřiznal, ale najednou už jsem nedokázal rozhodovat. Jasně, i před

zničením Kraksny stála spousta mých rozhodnutí za starou bačkoru, ale zrovna když jsem si myslel, že se do toho dostávám, BUM. Fifinčina smrt, Ažin odchod, ztráta naší lodi. Ani nevím, proč mě z toho všeho napadlo jako první zmínit Fifinku. Asi kvůli tomu, že se mnou Amanda přestala mluvit. Smutek nad ztrátou Agy, ačkoliv ta na rozdíl od Fifinky neumřela, byl hned v závěsu. Jak mi připomněl Gerasim, skoro polovina manželství se rozpadne a jediné, co můžu v takové chvíli udělat, je nebýt za čuráka a přát štěstí Aze i sobě. Netušil jsem, jestli si opravdu myslel, že chana odešla, protože nám to přestalo klapat, nebo mu jen přišlo lepší být mizerný manžel než mizerný velitel.

První měsíce cesty na Díru jsem byl za poručíkovy blábolení rád. Jeho vztah ke mně se po všech těch sračkách nezměnil a nezazlíval mi ani jizvu, která se mu táhla od spánku až ke koutku úst, protože, jak říkal, s ní byl ještě víc sexy. „Navíc to nebyla tvoje vina,“ připomněl mi, „zachránils mi život. Kdybys mě nechal dole, uhořel bych v tom ochranném kokonu a už nikdy neviděl Dančinu krásnou...“

„Gerasime!“

„... tvář.“

Měl jsem pocit, že se mě nesnaží jen chlácholit. Jenže se mi taky zdálo, že jsem poslal

všechno, co se dalo, a že ať od té chvíle udělám cokoliv, poseru to zase. Doma by asi pomohli kámoši a pár propařených nocí, a kdyby ne, našel bych si cvokaře, ale... Moje *první* doma obsadili enlilové a to *druhé* jsem zničil, jediní přátelé, které jsem měl, byli ti, kterým jsem ublížil, a ačkoliv jsem první dny po nalodění k Fídovi chlastal nonstop, nic to nezlepšilo. Terapeuta jsme na lodi neměli a všechny Dančiny pokusy mě rozpovídat jsem odrazil – za svoje selhání jsem se styděl mnohem víc, než kdybych si od ní měl nechat vyšetřit prostatu.

A pak Fída, těsně před tím, než se Díra vyloupla z vesmírné černoty, zachytil zprávu určenou mně. Odpověď od Vrabčáka, abychom se právě dnes sešli tady, v baru na jedné z posledních planet před „koncem vesmíru“, kde jsme se chystali hledat útočiště. Bral jsem to jako zbabělou, ale vítanou možnost na chvíli utéct od Dančiny soucitné tváře, Amandiných smutných očí a prázdného místa, které zůstalo po Aze. Pronásledovalo mě to, ať jsem se na kulšesově lodi hnul kamkoliv. To, že jsem po dlouhé době mohl znovu vidět Vrabčáka, jsem si v tu chvíli uvědomoval jen vzdáleně.

Vzal jsem si Jednorozce a připravil se k opuštění Fídovy lodi. Gerasim trval na tom, že poletí se mnou. Nerozmlouval jsem mu to a on by

stejně neustoupil. Možná se bál nechat mě po tom všem samotného a pohled, který si s Dankou vyměnili těsně před odletem, mě v tom podezření jen utvrdil. Dával tu na mě pozor.

Jemu jedinému jsem řekl, co chci udělat. Pochopil to, ať už se mu to líbilo, nebo ne. Možná už od začátku věděl, že tohle je jediný plán, který dává smysl.

* * *

Přijde, zopakoval jsem si pro sebe.

Vrabčák dostala mou zprávu a chce se setkat. Snad aby mi řekla, že s mým plánem souhlasí, ale snad má něco lepšího. Něco, co všechno napraví, eso, o kterém jsem netušil, *game changer*, který švestkám podtrhne ty jejich odporné nohy... Pohrával jsem si s tou představou, a přitom si uvědomoval, že se nic takového nestane, ale asi mi to pomáhalo se úplně nesesypat.

Znovu jsem potáhl z divaku a znovu se zkusil zaposlouchat do Gerasimova bizarního... příběhu? Zážitku? Vlhkého snu? Ačkoliv mlel už skoro hodinu, vůbec jsem se nechytal. I když jsme většinu času tady trávili ve dvou ubikacích, které nám pronajal ušmudlaný sukra, město a jeho okolí jsme si během těch měsíců prošli

nesčetněkrát. Je možné, že si to poručík užíval mnohem víc než já.

„Už tu dávno měla být,“ přerušil jsem ho nakonec.

„Tohle je vesmír, ne Praha, z jednoho konce na druhý to trvá roky.“

„Asi jsi po Praze nikdy nejel autem. Vrabčák by nenavrhovala tohle místo, kdyby nevěděla, že to stihne. Když tu zprávu poslala, musela být blízko.“

Gerasim se zatvářil skepticky. „Možná už sem nakoukla, viděla, jak jsi zpustl, a rozhodla se dát šanci tomu kumarovi, co ji už celou věčnost zve na rande.“

Promnul jsem si bradu. Vousy mi pod prsty zapraskaly, vlasy už jsem měl taky přerostlé. A svaly dost ochably, pravda. Nějak mi to všechno v posledních měsících přestalo dávat smysl.

„Myslíš, že jsi vtipný?“ zavrčel jsem.

„Jsem, a navíc vím, co ženy chtějí.“ Zamrkal na mě. „Sexy šneka, co se umí oháknout.“

„Kumarové bývají nahatí, to bys zrovna ty mohl vědět.“

„Tenhle ne. Je to frajer.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Proč mám pocit, že o něm mluvíš, jako by ho za mě nevyměnila Vrabčák, ale ty? Jste teď s tímhle imaginárním šnekem nejlepší kámoši? Mám mu nechat svoje pivo? To udělám rád.“

„Zeptej se ho sám.“ Gerasim mi ukázal přes rameno. „Asi bude chtít sedět vedle tebe.“

Otočil jsem se.

Po podlaze se k nám plazil kumara o něco větší, než na jaké jsem byl zvyklý. Na zádech měl jakýsi postroj a okolo toho, co bych u kohokoliv jiného nazval krkem, měl omotanou lesklou červenou věc. Asi stuhu, protože vypadal jako hodně špatně zvolený dárek. Jednou jsem od babičky dostal kosmetické vzorky Žena 50+, ale pořád to bylo lepší, než kdybych pod stromečkem našel tohle.

Oba jsme s Rusem vstali, abychom dali najevo, že víme o jeho přítomnosti, a... no, asi ho tak i pozdravili, když jsme si nemohli podat ruce. Kumara se vysoukal na ošoupanou pohovku a vydal ze sebe cosi jako úlevné vydechnutí.

Potom se zavrtěl.

Nebyl jsem si jistý, jestli se jen snaží uvelebit, nebo mi naznačuje, abych se naklonil blíž, ale usoudil jsem, že když to nezkusím, tak to nezjistím. V postroji na zádech byl vložený malý chromovaný komunikátor. Vyprostil jsem ho a položil ho na desku stolu před šneka.

„Sundejte mi to,“ požádal nás kumara nevrle.

Mluvil patrně o stuze. Na moment mě napadlo, že nám ho opravdu poslala Vrabčák jako dárek na přivítanou. Vyklonil jsem se zpoza stolu,

ale chodba vedoucí k salónku byla prázdná. Proč vyslala napřed kumaru? Kde je Aldona?

„Proč? Sluší ti,“ odpověděl Gerasim.

Šnek se naklonil ke mně, a tak jsem tu věc uchopil a sundal. Bylo to zcela evidentně něčí spodní prádlo. Odložil jsem ho na pohovku, odkud ho vzal poručík, jen aby ho začal všemožně natahovat a dětinsky se na mě přitom šklebit.

„Navlékla mi to jedna sukra venku a říkala mi přitom *mazlíku*. Nemohl jsem ji ani poslat do prdele, abych se neprozradil.“

Překladač se dneska očividně činil.

Gerasim se zazubil. „Tu jsme taky potkali. Mně ale dala jen pusu a kapitána se štítila. Asi začnu žárlit.“

Kumara nedal najevo žádné emoce, nebo možná dal, ale já to jako obvykle nepoznal. Působil unaveně a upoceně, přestože se možná ani potit neuměl, a vyvolával ve mně dojem pošťáka Ondry, který se svou prací zapomněl skončit, dokud byl uvnitř ještě živý. Chvilí jsem čekal, že ze záhybů svého obludného těla vytáhne obálku s pozváním do studia, kde na mě bude čekat...

„Vrabčák?“ zeptal jsem se. „Neměla sem přijít?“

Kumara se ke mně otočil. „Měla, ale... něco jí do toho vlezlo.“

Odmlky jsem nesnášel. Vždycky jsem uvažoval, jestli jsou záměrné a mám se ptát dál, nebo

znamenají, že se stalo něco zlého, a měl bych se bát ptát se dál.

„Ale je v pořádku?“ ozval se místo mě Gerasim a zamračil se.

Žaludek se mi sevřel. Jestli mi připadalo, že jsme v baru čekali hodiny, teď jsem měl pocit, že kumara neodpovídá celé roky.

Prosím, Aldona ne. Po tom všem, co jsem už ztratil, ne Aldona...

„Jak jen se při tom, co děláme, v pořádku být dá,“ uklidnil nás šnek.

Nezdálo se mi, že lže. Nebo jsem možná jen chtěl, aby nelhal.

„Ale poslala místo sebe vás,“ poznamenal jsem.

„Věřte, že z toho nemám žádnou radost,“ řekl kumara odměřeně. „Obzvlášť když vím, jaký spolu máte vztah. Varuji vás, že já jsem tu čistě pracovně.“

„Bez obav, jste spíš jeho typ,“ ukázal jsem na Gerasima, „ne můj. Jestli si nic nedáte, možná byste nám mohl říct, proč jsme tady.“

„Rozhodně si nedám to, co vy,“ usoudil kumara. „Vyrábí se to z...“

„Ne, kamaráde,“ zarazil ho Gerasim. „Ve vesmíru už jsem slyšel o tolika věcech, které se vyrábí z něčeho nechutného, že jsem se rozhodl dál je jíst a pít v blažené nevědomosti.“

„Kromě tohotohle. S tím se rád rozloučím, jakmile opustíme tuhle planetu,“ poznamenal jsem. „Doufám, že to bude brzo.“

Šnek se zavlnil, což byla možná kumarská obdoba pokrčení rameny. „To záleží jen na vás.“

„Poslal jsem Vrabčákovi zprávu,“ připomněl jsem. „Její obsah...“

„Neznám,“ přerušil mě šnek.

„Proč jste potom tady?“

„Protože pro vás má úkol. Když ho splníte, realizace vašeho plánu prý bude mnohem snazší.“

Znovu jsem si vzpomněl, jak dopadla naše poslední mise. Šnek o tom, co se stalo, buď nic netušil, nebo mu to bylo jedno. Zamáchl jsem zbytek divaku do popelníku. „Takže s ním souhlasí?“

„Vím jen to, co mi řekla. A kdybyste mě neustále nepřerušoval, věděl byste to taky,“ odpověděl šnek odměřeně.

„Tak se nevztekej, mazlíku, a spust,“ pobídl ho Gerasim.

Kumara se kupodivu vztekat přestal a spustil. „Slyšeli jste někdy jméno Varule?“

Bylo mi jasné, co řekne Gerasim, ještě dřív, než se nadechl. „Varle?“

„Varule,“ zopakoval šnek podrážděně.

Poručík se otočil na mě. „Měl jsi pravdu, všichni kumarové jsou úchylové.“

„Asi proto si tak rozumíte,“ povzdechl jsem si.
„Je to enlilský programátor, autor bezpečnostní sítě Společenství,“ pokračoval šnek.

„Nevzpomínám si, že by se o něm někdy někdo zmínil,“ podotkl jsem.

„Nezmínil, zapsal bych to,“ připomněl poručík své dobrodružné příběhy. „I když bych mu asi změnil jméno.“

„Já mám naopak pocit, že bys použil přesně tohle.“

„Enlilové se snaží, aby o něm nikdo moc nemluvil,“ pokračoval kumara. „Celý ten – samotného mě mrzí, že to musím přiznat – geniální enlilský systém má na svědomí on. Jeho mozek je klíčem ke všemu, co jsme zatím nedokázali odemknout.“

„Takový klíč si švestky asi dobře hlídají,“ předpokládal jsem.

Kumara se zavlnil. „Vyhradili Varulemu planetku, o níž neexistovaly záznamy, zajistili mu život v luxusu, chránili ho před pozorností i pokusy o únos. Enlilové umí ocenit schopnosti a oddanost Společenství.“

„Zní to, jako by už umřel,“ napadlo poručíka.
„S ohledem na délku enlilského života je to hodně starý muž, ale stále naživu. Protože se k němu nikdy nikdo nedostal a dlouho se o to ani nepokusil, enlilové už nejsou tak ostražití.“

Varule začal mít v posledních měsících zdravotní problémy a oni mu umožnili opustit planetu a... jak to jen říct... odletět do lázní.“

Překvapeně jsme se na sebe s Rusem podívali.

„Do lázní?“ zopakoval jsem.

Kumara se přiblížil ke komunikátoru a lehce do něho klepl. Potom zopakoval: „Ano, do lázní. Enlilové už asi nečekají, že by se někdo o něco pokusil, natož když není známé, kdo Varule vlastně je. Zítra dorazí na místo určení a zdrží se tam deset oběhů planety okolo místního slunce. Taková šance dostat se k němu už se nebude opakovat a my potřebujeme to, co ví. S jeho znalostmi enlilské sítě do ní dokážeme proniknout a narušit bezpečnostní opatření po celém vesmíru. To je to, co Vrabčákovi chybí. Čekala na potvrzení, že tam Varule bude, a pak sem poslala mě, abych vás tam vzal.“

„Neřekli jsme, že poletíme,“ namítl jsem.

Kumara na mě upřel část svého těla, na které by možná mohl mít oči. „Ale přesto poletíte. Vrabčák tvrdí, že ji nikdy nezklamete, kapitáne Moravče.“

„Zklamal jsem...,“ začal jsem prudce, ale Gerasim mě okamžitě poplácal po rameni. Na tváři měl úsměv, ale pohled měl varovný.

„Kde jsou ty lázně?“ zeptal se.

„Ne tak daleko odtud, proto jsme se tu taky sešli. Na astroportu mám loď dost velkou pro nás všechny. Nevím, čím jste sem přiletěli, ale věřím, že mé plavidlo bude pro cestu na takové místo vhodnější. Pokud tedy úkol přijímáte...“

Poslední slova zůstala viset v dusném tichu. Nebyla to skutečná otázka, protože šnek věděl, že doopravdy neodmítnu. Možná to poseru i tentokrát, ale rozhodně se pokusím Varuleho k Vrabčákovi dostat. Když nebudu dělat nic, nakonec umřeme všichni. Když něco udělám, někdo z nás se možná dožije dne, kdy švestky vypráskáme ze Země.

Znělo to až moc hezky, než abych v to dokázal věřit tak jako na začátku, ale pokaždé jsem si vybavil rozhovor se šnekem na kumarské ambasádě – umělá inteligence předpověděla, že naplníme osud lidského druhu, a určitě tím nemyslela, že švestkám usnadníme své zničení. Všechno jednou skončí, tvrdili podle šneků birchanové, druh starší než rutašové, ale do *jednou* mělo lidstvo ještě daleko.

„Něco jsem Vrabčákovi navrhl,“ připomněl jsem.

„A ona za vámi poslala mě,“ zopakoval kumara. „Možná to znamená, že je potřeba prvně dokončit tohle, než zváží váš návrh. Možná to znamená něco úplně jiného. Rozhodnout se

ale budete muset tak jako tak. Přijímáte, kapitáne Moravče?“

Gerasim se na mě ze strany podíval.

Nevím, jestli čekal, co odpovím, ale mě nenapadalo, jak bych mohl odmítnout. Pokud byl Varuleho únos podmínkou pro souhlas Vrabčáka s mým plánem, musel jsem to zkusit. A pokud se s mým plánem souhlasit nechystala... nebylo i tak lepší zasadit švestkám ránu, než se jen litovat na Díře?

Kývl jsem. „Přijímám.“

* * *

Planeta, na kterou jsme se museli dostat, byla podle šneka asi sedm dní cesty z Gerbedutmjzhvu. To znamenalo pár dní na přípravu – zjistit co nejvíc o planetě, na kterou letíme, a o lázních, v nichž enlil je –, ale taky jen pár dní na únos samotný. Vymyslet, jak na to, pak to provést a bezpečně planetu opustit neznělo vůbec snadně.

„Jakmile budu mít enlila na palubě,“ pokračoval šnek, „o další už se postarám. A teď, máte u sebe svoje věci, nebo si potřebujete zabalit?“

„Všechno, co zůstalo v hotelu, si ten sukra může nechat,“ prohlásil Gerasim, který s hoteliérem neměl moc dobré vztahy od chvíle, kdy

ho sukra v místní variaci na pozemský poker obral o všechny plíšky. „Obzvlášť to překvapení v koupelně.“

Když jsem si uvědomil, že kumara bere věc za vyřízenou a slézá z pohovky, zastavil jsem ho. „Myslíte, že to něco změní? Varule a to, co ví...“

„Něco?“ zopakoval kumara. „Mohlo by to změnit všechno. Pokud má bezpečnostní systém Společenství slabinu, on ji zná.“

Gerasim na mě mrkl. „Takže Galen Erso našeho vesmíru.“

Šnek narážku na *Hvězdné války* nepochopil, a proto ji ignoroval. „Rád bych už šel. Venku jsem měl nepříjemný pocit. Jako by nás někdo sledoval... Ten komunikátor mi, prosím, vezměte.“

Poručík sbalil krabičku a naklonil se ke mně. „Mám mu vzít i ty kalhotky?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Ne, ale do kapsy si je nedávej. Nevím, jak bys to vysvětloval Dance.“

„Pochopila by, že jsem se tě jen snažil přivést na jiné myšlenky.“

Vstal jsem. „Je to úžasná ženská, ale myslím, že i její tolerance má svoje meze.“

„Než se šnek vyplazí ven, stihneme si dát ještě dvě piva,“ navrhl poručík.

„Stihneme, ale nechceme. Už teď cítím, jak mi to leptá vnitřnosti.“

Vyšli jsme z baru do ostrého slunečního světla. Všechno kolem se barvilo do bíla, ale zatím bylo spíš příjemné teplo než horko.

Ušli jsme sotva pár kroků, když se po naší levici ozval hlas: „... Kapitáne Bouchači, rád vás vidím, ale vy asi nebudete moct říct totéž.“

Už mi chutí v palci cuká, něco nekalého ťuká

Otočili jsme se všichni. Nebo tedy já a Gerasim. Kumarovi chvíli trvalo, než mu došlo, že neznámý mluví na nás, a s otáčením začal. Bylo mi jasné, že to bude trvat skoro stejně dlouho, jako když se moje máma pokoušela na hlavní silnici zaparkovat podélně.

Kousek od nás stál slepic, kterého jsme sice neznali, ale slepic to byl bezesporu – a narazit zrovna tady na huntu, natož na huntu, který ví, kdo jsme, znamenalo jediné.

Potíže.

Byl vyšší než huntové, které jsem zatím potkal, a černé peří měl naprosto bez poskvrnky. Pamatoval jsem si, jaký význam slepicové přikládají jizvám, a to, že tenhle žádný neměl, znamenalo buď to, že je tak dobrý bojovník, nebo že se zatím každému boji vyhnul. Ale někoho takového by za námi Aštar asi neposlal. A že ho poslal Aštar, o tom jsem nepochyboval.

„Jak jste nás našli?“ zeptal jsem se.

Skoro čtvrt roku bylo přece jen skoro čtvrt roku a za tu dobu mohl z Gajdkhffrkeu někdo odletět, zmínit se, že nedávno narazil na lidi,

a pokud Aštar lidi hledá, navést ho sem. Vzpomněl jsem si, jak kumara říkal, že měl pocit, jako by tohle místo někdo sledoval. Možná to nebyl jen pocit a tím někým byl hunta.

„Snadné to nebylo,“ přiznal.

Tak klidně, jak jen jsem dokázal, jsem dodal: „Ale Aštarovi to za to zjevně stálo.“

Hunta se pohnul a peří tak černé, až se zdálo modré, se mu pod koženou vestou zavlnilo. Na huntské poměry byl bezesporu sexy. Připomínal Gerasima v drůbeží verzi – od pohledu floutek, přitom ale ten nejdrsnější ze šmirglpapírů. Na opasku měl palek, nezdálo se však, že by považoval za nutné ho použít. Aspoň zatím.

Vybavil jsem si, jak uvolněně nás oslovil, a došlo mi, že pokud z nás nemá strach, má asi důvod myslet si, že bychom ho měli mít my.

A sakra.

Naše poslední setkání s hunty neproběhlo zrovna podle jejich představ. U adadů jsme Aštarovi slíbili hromadu prachů, podfoukli ho a zdrhli. Od té doby jsme se před ním tak trochu schovávali a doufali, že skončí jako většina mafiánů a někdo mu vyhodí auták do vzduchu dřív, než si nás stihne najít. Jak se zdálo, nepovedlo se, ačkoliv jsme určitě nebyli jeho jediní nepřátelé.

„Dlužíte strýci pořádný balík a víte o tom,“ řekl slepic.

„Nevypadal Aštarův synovec jinak?“ zeptal se mě Gerasim.

Vzpomněl jsem si na záchranu mladého hunty z paláce zmrda En-ruka. I když jsem měl pocit, že od té doby uplynulo přinejmenším sto let, ani mně se tenhle slepic nezdál povědomý. Navíc ten na Namathé měl po mučení přeražený zobák a spoustu peří mu gark v podzemí paláce vytrhal a kůži pod ním rozřezal, těžko by po tom nezůstalo ani stopy. „Asi jich má víc.“

„Má jich tolik, kolik jich mít potřebuje,“ oznámil nám slepic. „Jenže posílat je za vámi vůbec nechtěl.“

„Ani nemusel,“ pokusil se Gerasim.

Hunta ho ignoroval. „Spousta jich v tuhle chvíli pročesává vesmír, ale... štěstí jsem měl já. Když jsem dostal zprávu, že se v mém sektoru objevili dva lidé a svou ošklivostí nápadně připomínali ty, které hledám, byl jsem opatrný. Nebylo by to první zklamání, a tak jsem se rozhodl podívat se sám. A jak se ukázalo... tentokrát se mí informátoři nespletli.“

Poručík se zašklebil. „Byl to ten sukra z hotelu, co? Říkal jsem si, že takový debil by nemohl nic věst, dokonce ani na téhle planetě. To, že jen sbírá informace, dává mnohem větší smysl.“

Hunta vrhl na Gerasima otrávený pohled a potom se vrátil ke mně. „Stačilo tu přistát a pár dní počkat. Brzo jsem vás zahlédl a poznal. Možná vás potěší, že strýc byl zrovna ne-daleko, když jsem mu poslal zprávu, že jsem vás našel.“

„Spíš nás to nepotěšilo,“ zamumlal jsem.

Slepíc mě i tak zaslechl. „Nejsem překvapený. Když jste se s Huntskou obchodní potkali naposledy, slíbili jste, že se jí ozvete sami.“

„Je to v pořadí.“

„Aštar nečeká.“

Vzhledem k tomu, kolik času už uplynulo od setkání na Ereškigalu, jsem si o jeho slovech dovolil pochybovat. Bylo to tak dávno, že neprolistovat sem tam Gerasimovy *Příběhy Černé hordy*, už bych si ani nepamatoval, že jsme tam hunty potkali a dluh Aštarovi slíbili splatit. Zase jednou jsem litoval, že jsem navzdory všemu kladas a místo toho, abych tehdy huntovi řekl *Bud' rád, že si s tebou nevycpeme peřinu*, jsem tvrdil, že máme hromadu peněz a všechny Aštarovi dáme. Víc než dva roky od tohohle velkorysého prohlášení připomínalo naše cash flow Aralské jezero.

Nechtělo se mi pouštět se s huntou do sporu, natož uprostřed ulice. Palseky jsme sice s Gerasimem měli taky, co jsme ale neměli, to byla

chuť poutat pozornost. A chechtáky, které jsme Aštarovi viseli. „Co takhle probrat to u čehokoliv, na co vás budeme moct pozvat?“

Hunta nesáhl po paleku, ale po brašně u opasku. Vytáhl ven krabičku a zvedl ji před sebe tak, abychom si ji mohli prohlédnout. „Čas probírání skončil, kapitáne.“

Ulice před barem byla skoro prázdná, jen luan kousek od nás otíral výlohu ušmudlaným hadrem. Pozornost nám ale nevěnoval. Bylo po poledni, a to se tu dodržovalo něco na způsob siesty. V případě Gsjfbjeksbja to znamenalo, že z ulic, které už tak připomínaly Havířov v neděli dopoledne, zmizeli i poslední opilci, co si divokou noc protáhli až do druhého dne.

„Co je to?“ nevydržel napětí Gerasim.

„Pozornost pro vás,“ odpověděl hunta. „A instrukce, jak postupovat, až se vynadíváte.“

Jeho slova rozhodně nezněla, jako že budeme chtít obsah krabičky vidět. „Jaká pozornost?“

„Taková, kterou jste měli dostat mnohem dřív.“ Slepice se sklonil a položil krabičku do prachu před sebou. „Tohle je vaše poslední šance. Jestli ji promarníte, Aštar vás bude štvát z jednoho konce vesmíru na druhý, dokud vás neuštve. Jakékoliv dobré vztahy mezi vámi a Huntskou obchodní dávno vzaly za své. A ne její vinou.“

Byl bych se rád hádal, ale slepic měl pravdu. Na Namathé bychom bez Aštara možná skončili dřív, než jsme se záchranou lidstva vůbec začali. I když nás tehdy samozřejmě využil pro vlastní účely, zachoval se v mezích možností velmi slušně. Mise se ztraceným kloboukem generála Ubruna pak sice byla debilní, ale díky ní jsme na nevenské lodi získali spoustu věcí. Za to, že jsme o skoro všechny postupně zase přišli, už Aštar nemohl. Ani tak jsem se ale nedokázal na slepice soustředit – zíral jsem na krabičku a přemýšlel, co je uvnitř, tak dlouho, dokud do mě Gerasim nestrčil loktem.

Zvedl jsem hlavu a uvědomil si, že hunta končí monolog: „... znovu už ne. A nezapomeňte, máte na to čtrnáct dnů. Ten patnáctý vás tu bude čekat další dárek. Tentokrát už ale bude mnohem větší.“

Začal jsem smlouvat, zatímco ve mně rostla hrozivá předtucha. Doufal jsem, že myslí namathské dny, ale taky mohl překladač selhat a těch čtrnáct dní mohlo uplynout zítra. „Potřebujeme aspoň měsíc.“

„Dostali jste roky. Teď už máte jen čtrnáct dní.“

„Za tak krátkou dobu k Aštarovi nemůžeme naše prostředky dostat. Navíc se chystáme k odletu, který nemůžeme odložit...“

„Potom, co tu krabičku otevřete, možná změníte názor.“

Hunta se otočil k odchodu. Nesnažil jsem se ho zastavit – i proto, jak jsem si koutkem oka všiml, když jsem se pohnul, že tu nebyl sám. Jeho klid najednou dával mnohem větší smysl, když jsem mezi budovami zahlédl jeho kámoše. Jednoho, dva, tři...

Sundal jsem z krabičky víčko. Nahoře ležel disk, podle všeho s podrobnostmi naší poslední šance. Pod diskem byl předmět zabalený do kusu látky. Rozvázal jsem uzlík a žaludek se mi zkroutil, jako bych do něj dostal pěstí.

Panebože...

Panebože.

Najednou jako by všechno zmizelo. Gerasim, který se ptal *Co v tom je, kapitáne?*, kumara za mnou i huntové po stranách. V první chvíli jsem nechápal, na co se to dívám. Pak mi došlo, co to je i komu to patřilo, než to Aštar poslal nám jako laskavou připomínku našeho dluhu. Nicotu nahradila zuřivost. Vzedmula se ve mně jako vlna podobná tomu, co jsem cítil mezi Těmi, již jsou – ve chvíli, kdy Danka v jejich podzemí umírala a Gerasim řval, zatímco ho řezali.

„Hej!“ křikl jsem a znovu se sehnul.

Dva rychlé kroky.

Hunta se otočil.

Možná ho nenapadlo, že už jsem se do krabičky podíval, možná jen přecenil mou chladnokrevnost. Nebo inteligenci.

Nabral jsem hrst prachu a písku a vrhl ji huntovi do tváře. Nedošel tak daleko, abych ho nedokázal zasáhnout. Oslepil jsem ho a vrhl se vpřed v okamžiku, kdy mi střela z paleseku proletěla nad hlavou. Jeden z jeho společníků asi pochopil, že se mi dárek nelíbil.

Popadl jsem huntu za lalok pod zobákem a použil ho před sebou jako štít. „Ať okamžitě přestane pálit, jinak bude k večeři slepičí vývar!“

Hunta cosi zachrčel a jeho společník by možná pochopil i beze slov, ale to už se do toho vložil Gerasim.

PRÁSK!

Laser zasáhl roh domu, za kterým se schovával druhý hunta.

„Jestli mu neřekneš, aby...,“ začal jsem, ale oslepeného huntu jsem podcenil.

Uprostřed slova mi dal takovou hlavičku, až se mi zatmělo před očima. Jeho lebka byla pod záplavou hustého peří tvrdá jako kámen. Povolil jsem sevření a on místo toho, aby mi vyklouzl, do mě prudce vrazil. Společně jsme narazili do zdi za námi. Luan, který ještě před chvílí leštil

výlohu naproti nám, už pohotově zatahoval roletu. Zevnitř.

PRÁSK!

PRÁSK!

PRÁSK!

Oba jsme se s huntou příkrčili.

Chtěl jsem na Gerasima zavolat, aby přestal pálit, protože tak pozornost nakonec upoutá i na takhle pustém místě, a současně sáhnout pro vlastní palek, protože když už pozornost upoutáme, není důvod, abych ze sebe slepice nesundal laserem. Jenže huntu napadlo to samé. Moje prsty se na moment propletly s jeho pařáty, romantika jako blázen, řekl by určitě poručík, a pak jsme oba najednou sevřeli palek. Ten jeho. Pokusil se ho vytrhnout z pouzdra, zatímco já se mu v tom snažil bránit.

Přetahovali jsme se jako děti na pískovišti o jedinou červenou lopatku, až na to, že v tomhle případě mohl umřít ten, komu se jí nepovede zmocnit. Nepatrně jsem posunul prsty, stiskl víc a palek začal huntovi proklouzávat mezi peřím. Zkusil jsem druhou rukou dosáhnout na ten svůj, ale měl jsem ji pod slepicem zaklíněnou tak nešikovně, že jsem to nedokázal.

Hunta se pohnul rychle jako had a volnou rukou mi hrábl k opasku. Vlastní palek ještě nepustil a v levačce už svíral ten můj.

PRÁSK!

Laser narazil do zdi za mnou a kameny, ze kterých byla postavena, doslova vybuchly. Jeden úlomek mě zasáhl do brady a nechal na ní šrám. Bleskově jsem přehmátl a zatlačil ukazováček a prostředníček slepicovi do oka. Zavřešťel a pokusil se mě zasáhnout znovu.

PRÁSK!

PRÁSK!

PRÁSK!

Ve snaze promáčknout huntovi oko jsem mu v peří hrabal tak divoce, že by si Gerasim určitě nenechal ujít šťavnatý komentář, kdyby ovšem neměl plné ruce práce s druhým huntou. A třetím, soudě podle hluku linoucímho se ze stínu mezi budovami. V kumarovu pomoc asi poručík doufat nemohl. Šnekova žíravina by si sice s peřím snadno poradila, ale než by se k němu šnek dostal, vypadalo by samo stářím.

Konečně jsem prstem zasáhl oko.

Ozval se mlaskavý zvuk a hunta se ode mě odlepil. Jen tak jsem ho ale nepustil. Stačilo mu udělat dva kroky, otočit se a zblízka mi vypálit do tváře a to, co bylo v krabíčce, by ztratilo smysl. Na moment jsem se zarazil – slepic měl pravdu přinejmenším v tom, že jsem se nechal zaslepit vztekem. Ale možná ho nevyvolal jen pohled na vzkaz od Aštara, možná se ve mně

sbíral dlouho, týdny a týdny po ztrátě Kraksny, celou tu dobu, co se mi v nočních můrách vracely vzpomínky na pád Gerasimova albatrosu, Šakalovu smrt, zoufalý boj Kraksny o život...

Hunta uskočil, já ho popadl a vši silou jsem mu hlavou uhodil o stěnu. Jednou, dvakrát, třikrát. Zkroutil křídlo s palekem a vypálil těsně vedle mě.

PRÁSK!

Kus kamene mě zasáhl do boku. Vyhekl jsem a povolil stisk.

Slepice se mi vykroutil a namířil na mě palek. Zíral jsem na jeho konec, kterým mi mířil mezi oči, zatímco se z těch svých snažil vymrkat prach. Na okamžik všechno znehybnělo.

„Co myslíš, že by se stalo, kdybys mě zabil, Kapitáne Kreténe?“ pronesl hunta.

„Kapitáne Bouchači,“ opravil jsem ho a vyplivl jsem zkrvavenou slinu.

Zavrtěl hlavou. „Nemám ten pocit. Aspoň podle toho, cos tu předvedl.“

Měl pravdu. Čekal na mě kumara a enlil, který mohl zvrátit výsledek války, a já na to zapomněl. Ale stejně bych to udělal znovu.

„Zapomínáš na jednu věc,“ pokračoval. „Aštar zná tvoje jméno, ví, jak vypadáš, najít tě je pro něj snazší, než sis asi myslel. Kdyby tě Huntská obchodní vydala Společenství, možná by z toho

měla mnohem víc, než kdybys jí splatil dluh. Já bych to rozhodně udělal, a asi i zadarmo. Ale Aštar ti dal poslední šanci. Má své důvody, proč tě nechce prodat enlilům, a já je respektuju, i když jim nerozumím. O to víc, když jsem tě teď poznal osobně. Měl by sis jeho velkorysosti vážit.“

„Poslal mi prst,“ připomněl jsem.

„Jak říkám, je k tobě až nepochopitelně shovívavý. Takže zkus použít mozek, jestli ho tvůj druh vůbec má. Mou smrtí bys nic nezískal. Kdybys mě zabil, další kus doručí někdo jiný. Ale krabice už bude mnohem větší.“

„Vy jste ale svině.“

„Ne, jsme obchodníci,“ opravil mě hunta. Pak se někde v dálce ozvala střelba. „A to jsme to mohli vyřešit beze zbraní. Ale upozorňovali mě, že tak to s vámi jde jen málokdy. Takže být tebou, vypadnu odsud. Z lochu dluh nesplatíte určitě.“

Neměl jsem důvod o tom pochybovat. A nešlo jenom o dluh... Jestli v Gshdhgehdu skončíme ve vězení, budeme moct leda tak doufat, že Vrabčákova enlila pustí do lázní i příští rok.

„Říkal jsem, že musíme odletět...,“ pokusil jsem se ještě.

Slepíc na mě nepřestal mířit palekem, ale jinak se nepohnul. „Tak to abyste se včas vrátili.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Mirská ruleta***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.